

EFE

El president de la Generalitat Valenciana, Alberto Fabra, amb l'alcaldeessa –imputada– d'Alacant, Sonia Castedo, a qui no vol com a candidata. José Ramón Bauzá, al seu torn, ja ha forçat la dimissió de Pilar Mari com a batlles de l'Ajuntament d'Eivissa.

Alacant i Eivissa, com Ohio i Florida

Malgrat que no són dues gotes d'aigua, l'estat nord-americà d'Ohio i la demarcació d'Alacant presenten un teixit industrial potent i un sector serveis que el pas del temps ha convertit en hegemònic.

Sense que tampoc no siguin dues gotes d'aigua, les economies de Florida i de l'illa d'Eivissa coincideixen en la vitalitat del turisme, la seua principal font de riquesa de ja fa anys.

Allò que homologa tots quatre territoris, però, és la seua rellevància electoral. Cada vot hi té un preu valuósíssim, encara més amb vista a la doble contesa del 24 de maig del 2015, quan el color dels Governos valencià i balear quedarà definit, en bona mesura, pel que passe a Alacant i Eivissa, respectivament. Així com els republicans i els demòcrates segueixen de prop el recompte dels col·legis de Miami o de Columbus, d'ací a nou mesos Alberto Fabra prestarà moltíssima atenció a l'evolució del recompte a Elx, Alacant o Benidorm, de la ma-

El curs polític que ara comença pot significar l'adéu del PP als Governos valencià i balear.

Els respectius presidents, Alberto Fabra i José Ramón Bauzá, tenen clar que les seues possibilitats de revalidar el càrrec passen per les circumscripcions d'Alacant i d'Eivissa, on els principals partits, però, es troben desorientats. Són els punts roents de l'any més calent.

teixa manera que José Ramón Bauzá no treurà la vista de les dades que a poc a poc li arriben des de la ciutat d'Eivissa, des de Sant Antoni de Portmany o des de Santa Eulària del Riu.

Perquè, en efecte, si els populars aspiren a continuar al capdavant de tots dos executius, la collita al sud del País Valencià i a la més gran de les illes Pitiüses haurà de ser grossa, i de la mateixa

manera, si l'actual oposició pretén descavalcar-los del poder, haurà d'avançar-hi posicions de manera significativa.

En el cas d'Eivissa, la sobrerepresentació electoral explica la importància de cada papereta: amb prou feines representa el 10% del cens balear, però en canvi, els diputats escollits a la seua circumscripció ocupen el 20% dels escons del Parlament, un fenomen paral-

l'el al de la veïna Formentera i Menorca, on els vots també *valen* més del doble. A Alacant, per contra, el pes de cada vot va aparellat a la seua incidència en el cens. Al País Valencià, la sobrerrepresentació electoral se circumscriu a la demarcació de Castelló, que inclou menys de 12% dels censats i escull el 24% dels diputats.

València i Mallorca són les perjudicades, en cada cas: la primera engloba el 54% de la població i tria el 40% dels escons, mentre la segona, amb més de 78% del cens total, en designa el 55%.

El paper d'Alacant. Comptat i debatut, per què resultaran tan decisius els vots que el 24 de maig de l'any vinent s'emeten a les urnes situades entre Dénia i el Pilar de la Foradada?

Bàsicament, perquè és allà on el PP es manté més fort –tot i els nombrosos casos de corrupció que els afecten al sud del país– i on la resta de formacions tenen el repte de retallar-hi distàncies. A la demarcació de Castelló s'espera un equilibri esquerra-dreta o, fins i tot, un lleuger avantatge progressista, mentre a València, en els recents comicis europeus, ja va quedar clar que l'esquerra estava en condicions de superar la dreta en el seu conjunt: la suma del PSOE,

Esquerra Unida, Podem i Compromís va arribar al 50,1% dels vots emesos, mentre PP, UPyD, Ciutadans i Vox no passaven del 41,5%. A Alacant, tanmateix, les quatre forces de dreta van quedar-se a només dos punts –45,2% a 47,4%– de les quatre principals forces d'esquerra.

Que la circumscripció alacantina encara li és molt procliu al PP ho demostra el fet que José Ciscar –vice-president de l'executiu valencià i conseller d'Agricultura, Pesca, Alimentació i Aigua– haja centrat els seus esforços a projectar-s'hi amb vista a una possible destinació a la Diputació. Si els populars perden la Generalitat i alguns dels grans ajuntaments, aquesta podria ser la baula de poder més sòlida que conservaren a partir del 2015, i Ciscar, que oficia com a president del PP provincial, n'és ben conscient.

Alacant va ser l'escenari on la guerra entre zaplanistes i campistes va deparar més víctimes, el lloc on els partidaris de l'ex-ministre van fer-se forts i fins i tot van arribar a presumir d'honestetat en contraposició a un Govern, el de Francisco Camps, esguitat de ple pel *cas Gürtel*. Temps a venir, però, arribaria el *cas Brugal*, que afectava el lloctinent del zaplanisme al sud, José Joaquín Ripoll, qui va haver de dimitir –igual com Camps– com a conseqüència d'aquest escàndol majúscul. No obstant això, la fortalesa del PP és encara gran, malgrat el resultat tan fluix a les eleccions europees, quan van ser incapaços de superar el 31,2% dels vots, únicament un punt i mig per damunt del resultat del partit al conjunt del País Valencià.

A Alacant, els populars pateixen com enlloc més –tret de Madrid– l'ascens d'UPyD. La formació magenta disposa d'un regidor a la ciutat governada per la imputada Sonia Castedo i en té uns altres a llocs d'anomenada com Elda i Novelda. El creixement a les europees els va dur fins al 9% dels sufragis i podria ser l'avantsala del que passe a les eleccions valencianes i municipals. Una evolució que podria haver sigut més vertiginosa en cas que Fernando Llopi, el regidor dels unionistes a Alacant, haguera resultat escollit coordinador territorial la primavera passada. Tenia el suport de Toni Cantó, diputat al Congrés espanyol, però va perdre davant la candidatura que liderava Alexis Marí, de València.

L'enemic del PP no és tant UPyD com les petites formacions que han anat sorgint a les comarques meridionals, i més concretament a ciutats de tanta volada com Elx o Alcoi, on una part del partit ha passat al grup mixt municipal durant el present mandat, o a Torrevella o Benidorm, on la migpartició va ser fins i tot anterior, abans dels comicis locals del 2011, amb la terrible conseqüència –en el segon cas– que el Centre Democràtic Liberal (CDL) de Gema Amor va lliurar el Govern als socialistes i no als populars, que havien empatat a 11 regidors. A la ciutat d'Alacant, la connivència de Castedo amb el constructor Enrique Ortiz ha provocat la reprovació d'Alberto Fabra mateix, però ella manté l'esperança de presentar-se a la reelecció, sobretot perquè gaudeix de la complicitat de Ciscar. Si no, ja ha dit que se sent afalagada per tots aquells que l'animen a crear un partit de nova planta a través del qual optar a l'alcaldia.

Tot plegat transmet una imatge poc higiènica dels populars, que acumulen més d'un centenar d'imputats per corrupció al sud del País Valencià. Ara bé, Alacant també és la circumscripció on més ha calat el discurs del PP en favor del transvasament de l'Ebre i on el fet identitari presenta una adscripció més tèbia.

Per això mateix, la capacitat de Compromís a l'hora de captar nous votants permetrà o no a la coalició superar els socialistes en vots, una esperança que aspiren a fer realitat amb Mònica Oltra com a candidata i una aliança amb Podem País Valencià. Potser aquesta seria la manera de penetrar més bé a les zones castellanoparlants –com ara el Baix Segura, on no van poder superar el 0,5% a les eleccions valencianes del 2011– o en les bilingües en què els postulats valencianistes tampoc no desperten una adhesió notable: ara fa tres anys, per exemple, Compromís va plantar-se en el 4,6% a l'Alacantí i en el 4,2% al Baix Vinalopó, uns resultats que pràcticament va calcar en les passades europees. Sense multiplicar com a mínim per dos aquest suport, costa de creure en un *sorpasso*. A l'Alacantí, el Baix Vinalopó i el Baix Segura voten el 20% dels electors, més que el 16% que representen els votants de la ciutat de València.

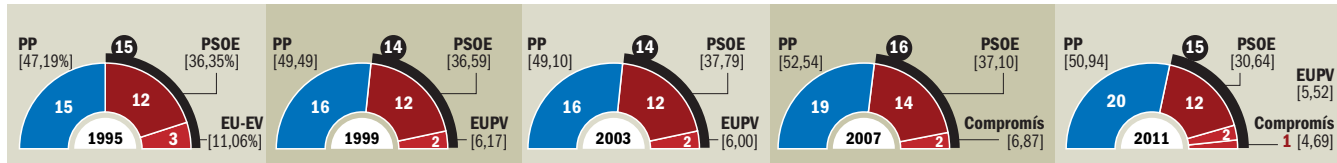
Alacant i Eivissa, els punts calents de l'any més decisiu

Evolució de vot de l'esquerra a la circumscripció d'Alacant i l'illa d'Eivissa als comicis valencians i balears celebrats del 1995 ençà.

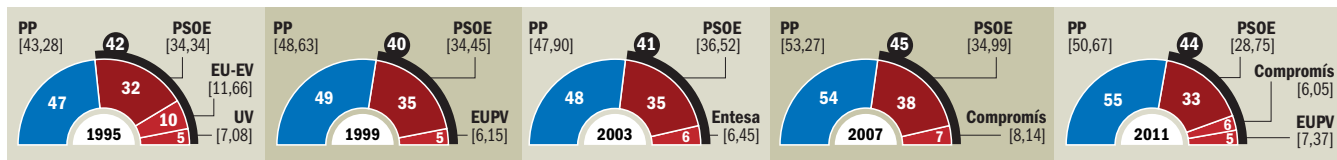
ELECCIONS A CORTS VALENCIANES

■ CIRCUMSCRIPCIÓ D'ALACANT

Diputats i percentatge de vot [xx,xx]

■ PAÍS VALENCIÀ

ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEU 2014

Esquerra Unida, que també somia una aliança amb Podem, té al sud del País Valencià un dels seus feus més tradicionals. Tot i la irrupció brusca de la plataforma liderada per Pablo Iglesias, a l'Alacantí, l'Alcoià o el Comtat, EUPV va ultrapassar l'11% dels vots als comicis europeus del 25 de maig d'enguany. La suma del resultat de Podem i d'Esquerra Unida d'aquell dia els situa al llindar del 20% dels vots, a la circumscripció d'Alacant.

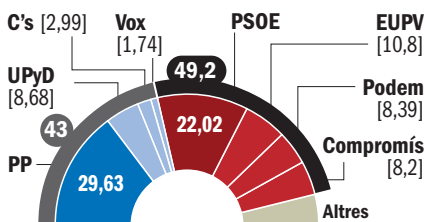
Pel que fa als socialistes, la divisió permanent a l'agrupació d'Alacant i la més recent a Elx no són molt bons auguris, però així i tot, a les europees van poder aconseguir el 23,3% dels vots, lleugerament per sobre del 22% del conjunt del país i a tocar del 23,5% de la mitjana estatal. Els 20 punts amb què el PP van avantatjar-los a la circumscripció alacantina en els comicis del 2011 van quedar reduïts a 8 després de les europees, però el fet cert és que el sud del país continua sent un lloc hostil per a l'esquerra valenciana. El més hostil de tots.

A les europees, als 30 municipis més poblats del País Valencià –els 30 que superen els 30.000 habitants– les quatre principals forces de dreta només van derrotar les quatre principals de l'esquerra en sis casos: Alacant, Oriola, Torrevella, Benidorm i Santa Pola, al sud del país, i Borriana, a la Plana Baixa. A les altres 24 va imposar-se l'esquerra, quan cinc anys abans, a les anteriors europees, únicament ho havia aconseguit en dues.

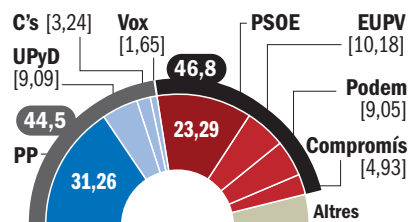
Als comicis europeus d'enguany, les quatre principals forces de l'esquerra van superar les quatre principals forces de la dreta al País Valencià. A la demarcació d'Alacant, però, la distància entre les unes i les altres va ser sensiblement inferior a la del conjunt del territori.

Percentatge de vot

■ PAÍS VALENCIÀ

■ ALACANT

Una illa que val per quatre. Si la influència d'Alacant sobre el resultat global valencià és clau, el que passe a Eivissa no ho serà menys. La història ja ha deixat clar que la unió de l'esquerra –en una candidatura única– ha coincidit amb els anys en què el Govern va caure del costat progressista –el 1999 i el 2007–, mentre quan ha passat el contrari, la dreta ha guanyat els comicis amb majoria absoluta.

Efectivament, l'any 1995 el PP va guanyar per 7 a 5 una esquerra dividida entre el PSIB-PSOE, Els Verds i Esquerra Unida; el 1999, el Pacte Progressista d'Eivissa va empatar a 6 diputats amb els populars, i el 2003, novament dividits per l'escissió d'Els Verds que llavors dirigia Joan Buades, el PP va recuperar el seu avantatge de 7 a 5. Quan el 2007 va crear-se la coalició PSOE-Eivissa pel Canvi, de nou va haver-hi empat a 6, i a l'última cita,

el 2011, l'atomització per l'esquerra va menar a un 8 a 4 històric. Amb un increment moderat del seu percentatge de vot –del 47,1% del 2007 al 49,8% del 2011– els populars van passar de 6 a 8 diputats eivissencs gràcies a la divisió de l'altra banda política.

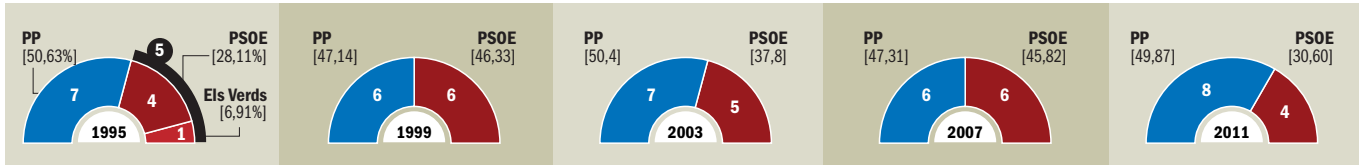
“Hi haja coalició o no, es tornarà al 6 a 6 o al 7 a 5, això és clar”, apunta Eliazar Gallardo, polític balear format a València que recorda que els populars van dur al Tribunal Constitucional el sistema electoral balear, “molestos per l'únic escó que s'escull a Formentera, que consideren excessiu”. Aquest diputat ha anat a parar darrerament a mans progressistes, cosa que en algun cas, com ara el 1999, va ser clau per decantar la balança d'un costat o de l'altre.

Segons Gallardo, l'aparició de Proposta per les Illes (PI), una formació que encarna l'esperit de l'antiga Unió

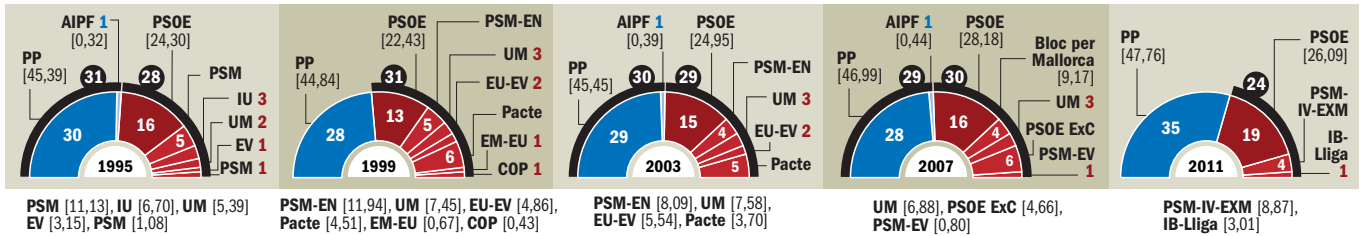
ELECCIONS AL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

■ EIVISSA

Diputats i percentatge de vot [xx,xx]

■ ILLES BALEARS

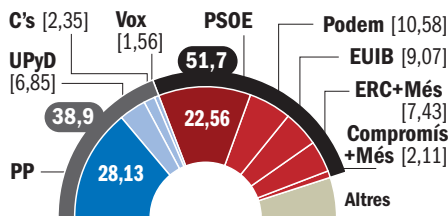

ELECCIONS AL PARLAMENT EUROPEU 2014

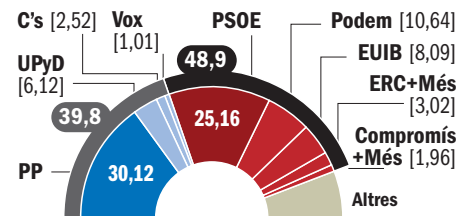
Percentatge de vot

Als comicis europeus d'enguany, les quatre principals forces de l'esquerra van superar les quatre principals forces de la dreta a les illes Balears. A l'illa d'Eivissa, però, la suma de vots de les formacions d'esquerra (s'hi inclouen les coalicions L'Esquerra pel Dret a Decidir i Primavera Europea – Compromís, amb el suport de Més) va quedar per sota de la mitjana balear.

■ ILLES BALEARS

■ EIVISSA

Font: Axiu Històric Electoral de la Generalitat Valenciana i Ministeri de l'Interior.

Mallorquina (UM), pot servir perquè el PP encara es desgasta més a Eivissa, on ja pateix l'efecte d'UPyD, que a les europees passades va obtenir el 6% dels vots. En aquest cas, la suma de socialistes (25%), Podem (10,5%), Esquerra Unida (8), L'Esquerra pel Dret a Decidir (3%) i Compromís (2%), aquestes últimes amb el suport implícit de la coalició Més, que integren el PSM, Iniciativa Verds, ERC i diversos grups independents. Entre tots plegats van superar el 50% dels vots a l'illa, un resultat espectacular que caldrà consolidar el 2015, però no serà senzill.

De fet, ara mateix hi ha els socialistes, Esquerra Unida (EUIB), Podem, ERC i la PUC, la Plataforma d'Unitat Ciutadana, integrada per col·lectius com ara Compromís amb Eivissa, Eivissa pel Canvi, Entesa d'Eivissa i els ecologistes d'Equo. EUIB s'ha

mostrat oberta al diàleg, i Podem s'insereix en aquest mateix espai, però caldrà esperar als propers mesos per veure si finalment hi ha integració o no, i si els socialistes s'hi sumen, tal com ja va passar en ocasions precedents.

“Si són capaços d'unir-se, ho tenen bé per capgirar l'actual situació política”, explica Gallardo, convençut que “el president [José Ramón] Bauzà ha aconseguit enervar tothom en contra seua, entre altres coses, per la polèmica sobre la llengua que ha promogut”. Aquest “tothom” inclou fins i tot UPyD, molt molesta per la declaració presidencial que únicament governaria en solitari, de cap manera en coalició amb ningú més. Això a banda, “el naixement del PI farà que bona part dels antics votants d'UM, una dreta nacionalista moderada, abandonen el PP, i si es concreta aquesta atomització del Parlament, no hauríem de descartar

una possible repetició de les eleccions a les Illes”.

A més, Bauzà ha forçat la dimissió de l'alcalde de la ciutat d'Eivissa, Pilar Marí, i hi ha situat al capdavant Virginia Marí, que figurava al número 14 de la llista i no havia estat escollida el 2011, però que ha accedit al consistori després de la renúncia de l'altra Marí i de Marianna Sánchez-Jáuregui, que va ser l'alcalde a l'inici d'aquest mandat tan turbulent.

Quan a Ohio o Florida un polític local comet una relliscada important, l'aspirant a la presidència dels EUA sospira perquè allò no li coste els comicis. A Alacant i Eivissa, les esvades del PP han estat una constant, i tant Fabra com Bauzà s'han afanyat a posar-se genolleres, no siga que la caiguda siga molt dura.

Víctor Maceda